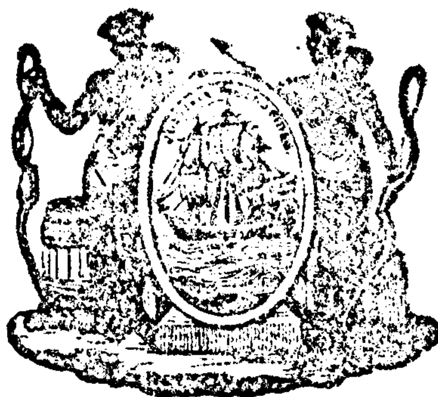
Ao. 1858. Donderdag

No. 93. 5 Augustus.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

30 Julij. Van de slavin *Grietje*, geboren in 1818, dochter van *Francina*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

» » Van de slavin *Eva*, geboren in 1824, dochter van *Amba*, toebehoorende aan Mr. B. Lijon.

» » Van de slavin *Doortje*, geboren in 1834, dochter van *Petronella*, toebehoorende voor den vrijdom aan D. J. J. Mens zich schrijvende D. Mens.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie. Post-Kantoor.

Op **Donderdag** den 5den dezer, zullen de via *Coronie* en *Nickerie* naar *Demerarij*, per de Koloniale Schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. MEIJER, te verzenden Brievenpakketten, des middags ten **12 URE** worden gesloten.

Paramaribo, den 1 Augustus 1858.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
F. C. WESENHAGEN.

Z. Exc. de Gouverneur zal op DONDERDAG 5 Augustus *geene* **AUDIENTIE** verleenen.

De Adjudant van den Gouverneur,
P. M. NETSCHER.

De Administrateur van Financien brengt ter kennis van de belanghebbenden, dat het Kantoor voor de in- en uitklaringen ten gerieve van het publiek is verplaatst en nu is overgebragt in het benedenlocaal van het steenen gebouw vroeger in gebruik bij den Commissaris der P. W. I. Bank.

Paramaribo, den 2 Augustus 1858.

De Administrateur van Financien,
A. DE MAN.

Transport.

(8949) Den 2 Augustus 1858. O. M. Kampherbeek voor hare kinderen aan J. C. Cordova, voor hare reeds verwekte en nog te verwekkene kinderen van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Wageweg straat* N. W. La. B No. 139, O. W. La. D No. 80.

Paramaribo, den 2 Augustus 1858.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(8595) Over *veertien* dagen, den juisten datum nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* publiek doen veilen:

Het perceel **LAND** gelegen aan den rijweg naar *Kwatta*, bekend onder No. 17b 2e. Buitenwijk en O. W. La. D No. 13, met de daarop staande **Gebouwen** aankomende den boedel G. OVEREEM.

Paramaribo, den 4 Augustus 1858.

De Curator voornoemd,
Bij afwezigheid van denzelven,
C. KAERSENHOUT,
1e. Commies.

Over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het openbaar doen veilen:

Het bloote ERF gelegen aan de *Hooge Straat*, bekend onder La. E No. 352b, aankomende den *desolaten* boedel Seraphina Brendorff.

Paramaribo, den 30 Julij 1858.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

Edictale Citatie.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaardt bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van Ferrand Whaley en Jan Hudig te *Rotterdam*, wegens het provenue van de op den 11den Junij 1858 bij Executie verkochte Plantaadjen *Somerszorg* cum annexis en *Driesveld* cum annexis, beide gelegen in de *Tapoeripa kreek* en den verlaten Grond *Blokkenbosch* cum annexis, gelegen in de *Hoer Helena kreek*, allen aangekomen hebbende Ferrand Whaley en Jan Hudig te *Rotterdam* voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter præ et concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 20n. Augustus 1858, des voormiddags om *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van *Relaas en bijlagen*; — Voorts hunne sustenuen van præ et concurrentie op te geven en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, *den 2den Augustus* 1858.

Bij afwezigheid van den Exploicteur voornoemd,
De Eerste Substituut Exploicteur,
(9703) J. A. A. SALOMONS.

Edictale Citatie.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaardt bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van E. C. W. Arnzen Weduwe J. H. Geisler, wegens het provenue van het Erf en de daaropstaande Gebouwen alhier aan de Domine straat La. C No 54a en

Van het Erf en de daaropstaande Gebouwen alhier aan de Domine straat La C. No. 54b, beiden aangekomen hebbende E. C. W. Arnzen Weduwe J. H. Geisler voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter præ et concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 20n. Augustus 1858, des voormiddags om *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van *Relaas en bijlagen*, — Voorts hunne sustenuen van præ et concurrentie op te geven en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, *den 2den Augustus* 1858.

Bij afwezigheid van den Exploicteur voornoemd,
De Eerste Substituut Exploicteur,
(9702) J. A. A. SALOMONS.

[9706] De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 6den Augustus 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Vier balen **KATOEN**, afkomstig van de Plantaadje *Perseverance* ½, aankomende den Boedel Joseph Keen.

Paramaribo, den 4 Augustus 1858.

Bij afwezigheid van den Exploicteur voornoemd,
De Eerste Substituut Exploicteur,
J. A. A. SALOMONS.

(9704) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 6den Augustus 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij Executie verkoopen:

De slaven: *Adriaan*, *Toontje*, *Frans*, *Christiaan*, *Johanna*, *Catharina*, *Augusta* en *Johanna Elisabeth*, bekend gestaan hebbende ten Kantore der Registratie van Slaven ten name van J. B. L. Ten Behm Wentholt, (nu boedel) doch als het wettig eigendom van H. Stenhuijs Jr. als eenige Erfgenaam van zijnen vader nu wijlen H. Stenhuijs in executie genomen, welke

slaven thans ten Kantore der Registratie van Slaven bekend staan ten name van H. Stenhuijs Jr.

Paramaribo, den 4 Augustus 1858.

Bij afwezigheid van den Exploicteur voornoemd.

De Eerste Substituut Exploicteur.

J. A. A. SALOMONS.

NIEUWSTIJDINGEN.

Paramaribo, *den 4 Augustus* 1858.

Gisteren avond had de Openbare Vergadering der *Surinaamsche Maatschappij van Weldadigheid* plaats, in de zaal der Loge *Concordia*. Bij die gelegenheid is door den tweeden algemeenen Secretaris Mr. B. E. C. Belmonte, verslag gedaan van de werkzaamheden en verrigtingen dier Maatschappij, gedurende het afgeloopen jaar 1857. Daaruit bleek o. a. dat op ulto. December aanwezig waren 89 leden, 109 donateurs en 75 dames, te zamen 273 leden en begunstigers; dat gedurende dat jaar door de Maatschappij 8 volstrekt behoeftige personen bedeeld en 71 zieken verpleegd zijn geworden, terwijl 75 kinderen (waaronder 46 jongens en 29 meisjes), ten haren koste schoolonderwijs hebben genoten.

Het fonds der Spaarbank, dat bij den aanvang des jaars f 20,049.61 bedroeg, was op ulto. December, na aftrek van door eenige deelhebbers geligte gelden, opgeklommen tot f 22,518,59.

De baten der algemeene kas hebben eene som van f 4,619,35 beloopen en de uitgaven f 2,781,41.

Het gezamenlijk fonds der Maatschappij, bedroeg op ulto December (buiten de spaarbank) eene som van f 12,141,59.

Hartelijk wenschen wij dat deze Maatschappij, die gedurende bijna een en dertig jaren zich steeds van eene gunstige zijde heeft doen kennen, meer en meer in bloei moge toenemen en telkens rijkere vruchten ter bevordering van het welzijn der minvermogenden opleveren!

Ary Scheffer.

De muze der historie weent. Zij heeft een harer waardigste tolken verloren! Nederland treurt. De dood heeft het een zijner beroemdste kinderen ontrukt. Frankrijk is in rouw gedompeld. Het heeft een zwaar verlies geleden; daaraan ontviel een groot kunstenaar, of liever het verloor een man van karakter, en in den tegenwoordigen tijd is zoodanig verlies zeer groot. Arij Scheffer te midden van al het verval, van al de vernedering van dat land, was voor velen een raadsman; voor sommigen een voorbeeld gebleven. Zijn gezond verstand, zijne schranderheid zijne beproefde trouw, zijne grenzenlooze edelmoedigheid, zijne vaste hoop, dat eenmaal de verloren vrijheden zouden worden herkregen, verschaften hem de algemeene achting. Zijne woorden hadden groot gezag: zoowel in de staatkundige als in de kunstwereld werd hij door de aanzienlijksten met eerbied aangehoord, en hetgeen aan dit gezag meer waarde bijzette, was de eenvoud van den man, zijn bijzonder leven, zijn volharden le arbeid, zijne verachting voor al die nietige ijdelheden welke zoo vele groote kunstenaars op hunne loopbaan stuiten. Hij was geen lid der akademie; zij hechte aan de eerbewijzen, welke hij niet najaagde. Na de noodlottige dagen van Junij 1848, waarin hij zooveel moed en menschlievendheid aan den dag legde,— dapper in het vuur als een oud krijgsman en later de gewonden verplegende, en liefdrijk jegens allen— zond de generaal Cavaignac aan den kolonel der nationale garde, Ary Scheffer, het kommandeurs-kruis van het legioen van eer. Ary Scheffer verzocht aan den generaal vergunning om een eerebewijs te weigeren, hetwelk hem dagelijks de ellende van den burgerkrijg zou herinneren. De generaal Cavaignac was waardig om zoodanig verzoek te verhooren; hij deed de weigering van Ary Scheffer in het regeringsblad vermelden.

Door een' zonderlingen zamenloop van omstandigheden behoort Ary Scheffer tot drie natien: Van vaderszijde aan Duitschland, van moederszijde aan Nederland en door zijne opleiding en veertig jarig verblijf aan Frankrijk.

Ofschoon genieën vaak zich zelven vormen en op de baan der kunst meer de hand der wijze beteugeling dan den prikkel der aansporing behoeven, zoo leert ons toch de ervaring dat een uitmuntend voorbeeld door ouders gegeven, eene wijze en naar de behoeften des kinds ingerigte opvoeding van aanmerkelijken invloed zijn op de vorming en ontwikkeling der talenten, waarmede de Voorzienigheid dat kind begiftigd heeft. De roem eens vaders, die met geluk de kunst beoefent, strekt den jongeling ten prikkel, om ook naar dien roem te streven en dien zelfs te overtreffen. Maar vooral de liefderijke leiding van eene talentvolle moeder, die aan hare gaven zedigheid paart, wekken hem op om zich dat sieraad der menschelijke ziel eigen te maken en daardoor aan zijne talenten eene bekoorlijkheid te verleenen welke geen eerekrans of ridderlint daaraan kan schenken. Zulk een ouderpaar viel Scheffer ten deel. Beider namen prijken met eere in de jaarboeken der vaderlandsche schilderkunst. Zijn vader, ofschoon Duitscher van geboorte en leerling van Tischbein, is te naauw aan de Hollandsche schilderschool verbonden, dan dat men hem niet rekenen zou daartoe te behooren.

Johan Bernard Scheffer, zoon van een geacht landeigenaar en broeder van den keurvorstelijk Hessischen houtvester Scheffer, zag het eerste levenslicht te Kassel, in het jaar 1773. Hij heeft waarschijnlijk het eerste onderrigt in de schilderkunst genoten bij Jan Hendrik Tischbein, directeur der toenmaals vermaarde Kasselsche akademie. In welk jaar hij in Holland kwam, is niet met zekerheid bekend: men weet alleen, dat hij in 1792 te Dortrecht kwam, waar hij in het huwelijk trad. Na zich met zijn gezin korten tijd te Rotterdam en te 's Hage opgehouden te hebben, vestigde hij zich in 1803 te Amsterdam. Onder zijne voortbrengselen noemen wij een weinig bekend, maar fraai doek, te 's Gravenhage in het kabinet van een aanzienlijk kunstliefhebber berustende, hetwelk Mevrouw Scheffer met hare kinderen, in de prilste jeugd, levensgroot, voorstelt, als eene Charité; het werd omstreeks 1800 met veel talent geschilderd. Als portret-schilder was hij zeer geacht. Onder de goede voortbrengselen van dien aard, welke men van zijn penseel bezit, noemen wij dat van Jan Immerzeel, en de te Rotterdam in het Kokershofje bewaard wordende beeltenissen. In 1808 dong hij mede naar den prijs, in den wedstrijd uitgeschreven door Koning Lodewijk Napoleon, die den kunstenaar in bescherming had genomen en wiens levensgroot afbeeldsel ten voeten uit, door Scheffer gepenseeld, tot diens beste voortbrengselen wordt gerekend. Het prijs-onderwerp door hem behandeld (Jacob Simonsz. de Rijk, die het ontslag uit zijnen kerker van de Spanjaarden weigert aan te nemen) verwierf hem den lauwer, doch die niet hem, maar enkel zijn werk kroonen mogt, daar hij in het begin van den zomer van 1809 overleed, innig beweend door zijne waardige weduwe, aan wie Bilderdijk »*in hare droefheid*" een echt dichterlijk troostwoord heeft gerigt. Van de door hem geëtste prentjes is er een bij de kunstliefhebbers zeer gewild, namelijk »eene burger huiskamer met invallend zonlicht, waarin een man in den Bijbel zit te lezen."

Zijne gade, Cornelia Lamme, behoorde tot een geslacht, in hetwelk de kunst gaarne scheen te zetelen. Haar vader, Arij Lamme, thans ruim eene eeuw geleden te 's Heerenjansdam in het Overmaasche geboren, was een geacht leerling van Joris Ponse te Dordrecht. Hij had een zoon Arnoldus, in 1771 geboren, die geruimen tijd te Rotterdam in den kunsthandel gevestigd was en zich in vroegeren tijd als schilder en teekenaar (landschap met vee of ruiterijschermutselingen, in den stijl van Dirk Langendijk) roem verwierf en teregt trotsch mogt zijn op zijn zoon, den Rotterdamschen historieschilder Ary Johannes Lamme, terwijl zijne echtgenoot, Adriana van Geller, mede eene niet onverdienstelijke beoefenares der teeken- en schilderkunst was. Cornelia Lame, de gade van Scheffer, wist zelve de teekenpen meesterlijk te hanteren en verwierf zich als miniatuurschilderes grooten roem; als proeve van hare etsnaald verdient bijzondere onderscheiding het hoofd van een oud man, in den stijl van Jan Lievens. De natuur had haar met schoonheid en talent begiftigd; zij was eene der bevalligste en naar den geest ruimst begiftigde vrouwen van haren tijd, zij was ook een toonbeeld van zedigheid, daar zij zich niets op hare talenten liet voorstaan. Leerrijk was haar omgang voor ieder; want zij had zich vele kundigheden verworven door een vlijtige lezing van de beste schrijvers, in onderscheiden levende talen. Even beminnelijk in al hare betrekkingen, spreide hare zedelijke waarde zich in alle kracht bijzonder ten toon in de teedere liefde jegens hare kinderen, die overal aan hare opleiding en lessen den verkregen roem hebben te danken. Uit haar huwelijk met Johan Bernard Scheffer zijn drie zonen gesproten. De oudste, Ary, was te Dordrecht geboren 10 Februarij 1795. De tweede zoon, Arnold, in 1796 mede te Dordrecht geboren, genoot eene letterkundige opvoeding, trad als journalist op, verwierf weinig roem doch betrokkende zich veel leed. Hij stierf in 1854 te Parijs. De jongste zoon, Hendrik, in 1798 te 's Gravenhage geboren, heeft zich als schilder een vrij aanzienlijken rang verworven en woont nog in de Fransche hoofdstad.

Onder de leiding van zijne, met den geest der kunst begaafde ouders, ontwikkelde zich de jeugdige Ary spoedig; hij bezat eene vatbaarheid boven zijne jaren, een onleschbaren dorst naar kennis, eene zeldzame vlugheid van begrip en onderscheidde zich door een onbegrijpelijke gemakkelijkheid in het aanleeren van vreemde talen. Reeds vroeg openbaarde zich zijn groote aanleg voor de schilderkunst; eene even vroege en nabij aan het wonderbare grenzende ontwikkeling daarvan was als de voorbode zijner toekomst te beschouwen. Na den dood van haren echtgenoot vertoefde Mw. Scheffer slechts korten tijd te Amsterdam en begaf

zich in 1811 met hare kinderen naar Parijs, overtuigd dat zij aldaar beter de verdere opkweeking en vorming harer zonen zou bevorderen. Ary was toen 16 jaren oud en in het eerste ontwikkelingstijdperk van zijn veelbelovend talent. Moeijelijk was voorzeker dit tijdsgewricht, ook ten aanzien van de Fransche kunst. De geest van David heerschte steeds in zijne bekwame leerlingen, waarvan een, Pierre Guérin, de vorming van Ary en Hendrik Scheffer op zich nam.

Reeds in 1810 had Arij, op de tentoonstelling te Amsterdam, een portret ingezonden, waarin men het penseel eens gevormden meesters meende te herkennen; geen wonder, dat zijn talent zich onder de leiding van Guerin meer en meer ontwikkelde en vormde. In 1812 stelde hij een klassiek stuk ten toon, voorstellende »Abel en Thirza, op den drempel hunner hut biddende." Hij was toen nog geen schilder, maar hij was reeds een denker; hij bekommerde zich minder om den vorm, dan om het denkbeeld. Hij las Plutarchus alvorens te schilderen, en putte in die geschriften de geestdrift en de bewondering voor de groote mannen en de groote daden der menschheid. In 1816 werd hem, op een te Antwerpen uitgeschreven prijsvraag, ten ontwerp hebbende »het bezoek der Engelen bij Abraham," de premie van 800 fr. toegewezen.

In 1817 opende Ary Scheffer zijne eigenlijke roemvolle loopbaan, door de inzending op de Parijsche tentoonstelling van twee zijner kunstgewrochten; het eene voorstellende »het doodbed van den H. Lodewijk," het andere »een tafreel naar Ossian." Daarop volgde kort op elkander »Socrates Alcibiades verdedigende," de H. Lodewijk de pestzieken bezoekende," »de H. Thomas in den storm." Gaston de Foix op het slagveld van Ravena betreurd door Bayard en Lautreed", de bewoners van Calais voor Eduard III, »Karel de Groote, die de capitularissen aan de vergadering der Franken voorstelt." Wel is in deze voortbrengselen nog de school van Guerin te herkennen, maar reeds begint het oorspronkelijke en eigenaardige van Scheffer's talent zich als de eerste stralen eener opgaande zon, te vertoonen, en voorspelt een schitterenden dag. Oorspronkelijkheid is het kenmerk van geniën, zij behoeven aanvankelijk wel de leiding eens meesters op de baan der kunst, maar hebben zij de eerste schrede gedaan, gevoelen zij dat hunne enkels vast staan, dan laten zij de hand des meesters los, gaan alleen voorwaarts en toonen vaak, dat zij die eerste hulp slechts behoefden, om later te heerlijker te schitteren. Zoo ging het ook met Scheffer; ook hij verliet op dien tijd de hand des meesters en had den moed zich met Gericourt, Lacroix en Herrent een' eigen weg te kiezen. Die eerste schrede bewees dat ofschoon hij de raadgevingen der critiek niet versmaadde hij echter die edele en vaste onafhankelijkheid wist te bewaren, welke de kracht van den kunstenaar en het heil van de kunst uitmaken.

Op de tentoonstelling van 1822 won hij aller lof door een schilderij, bekend onder de benaming van »de weduwe van den soldaat." Hierdoor leerde men den man van gevoel kennen, die tot het hart wist te spreken. Op de tentoonstelling van 1829 leverde hij »de Suliootsche Vrouwen," welk stuk nieuwe blijken gaf van zijne groote talenten, de algemeene goedkeuring wegdroeg, de aandacht des publieks boeide en den roem des schilders bevestigde. Het werd door de Fransche regering aangekocht en op het Luxembourg geplaatst. Scheffer werd tot ridder van het Legioen van Eer benoemd. »De laatste verdedigers van Missolonghi" en »de veldslag van Tolbiacum," welk laatste in het museum te Versailles berust, vertegenwoordigen met de reeds genoemden de eerste manier van Scheffer. Hadde hij niet meer geproduceerd, dan nog zou hij den roem hebben nagelaten van een verheven geest en een edel hart te hebben bezeten. In 1829 deed Scheffer eene reis naar zijn vaderland, gedeeltelijk met het doel, om zich met de kunstwerken met onze schilders der 17de eeuw en vooral met den stijl van Rembrandt meer van nabij bekend te maken; dat die studie voor hem nuttig was, kan men aan zijne latere werken bespeuren, ofschoon daardoor de oorspronkelijkheid van zijn genie geenszins wordt verkort.

Hij was reeds door algemeene achting omgeven. Op twintigjarigen leeftijd was geene smart hem vreemd gebleven. Hij nam deel aan ieders lijden, aan al de ongelukken, en treurde met de bellingen van zijn tijd. De dood der vier sergeanten van La Rochelle maakte op den geest en het gemoed van Scheffer een blijvenden indruk. Hij droeg openlijk rouw over den generaal Berton; hij behoorde tot de heldhaftige jeugd der restauratie; hij vergezelde Manuel toen deze van het spreekgestoelte werd gerukt; hij zat naast Béranger, toen die volkszanger voor de regtbank door den Hr. Dupin werd verdedigd.

Toen de omwentelingen van 1830 de jonge lieden op hunne regte plaats had gesteld, was Ary Scheffer een der eersten, die Lodewijk Philips erkende; het huis van dien vorst werd hem geopend, zijne kinderen beschouwden Ary als een ouderen broeder. Een vooral was hem bijzonder gehecht, het was de Prinses Marie van Orleans, later gehuwd met Prins Alexander van Wurtemberg, die onder zijne leiding een uitstekende schilderes werd en als beoefenares der beeldhouwkunst uitmuntte. De »Jeanne d'Arc" van hare hand in het museum de Versailles bewaard, is daarvan een der kostbaarste sieraden.

Omstreeks dezen tijd toonde Scheffer, dat hij even groot schilder als denker was. Hij had den Bijbel geraadpleegd, Dante, Goethe, Byron, Schiller, Uhland gelezen, en deze leverden hem beurtelings stof voor zijne schilderijen. Het jaar 1831 was een tijdperk van milde vruchtbaarheid. Op de tentoonstelling van dat jaar leverde hij een schat van gewrochten: »de zuster van barmhartigheid, de kinderdans, de storm, de terugkeer uit het leger," naar de ballade van Bürger, Lenore, eindelijk »Christus de kinderen tot zich roepende." In dat jaar werd ook door hem Göthe's geheimzinnig boek geopend en bepeinsd; voor de eerste maal werden de diepzinnige kop van Faust en de engelachtige gestalte van Margaretha meesterlijk afgebeeld. Sedert zijne bepeinzing van Göthe ligt over al de gewrochten van Scheffer een mijmerenden dichterlijken tint, eene reine heerlijke Duitsche uitdrukking, met een woord, eene Nederlandsche oorspronkelijkheid verspreid. Sedert dien tijd is zijn beroemd penseel ijverig geweest in het leveren van meesterstukken, welke zijn roem meer verbreid, meer bevestigd en vereeuwigd hebben. Zoo volgden »Francesca di Rimini," naar het treurspel van Silvio Pellico. »Medora" en »de Giaur" naar Byron, »Faust en Margaretha, de oude koning van Thula" naar Göthe, Graf »Eberhard der Greiner" naar Schiller, »Mignon naar het vaderland verlangende," en »Mignon naar den hemel smachtende, »de deugd de wellust vermanende niet aan het aardsche te hangen, maar den blik op het hemelsche te vestigen," in 1854 ten toon gesteld onder de minder juiste benaming van »Hoop en Genot." Vooral munt Scheffer uit in zijne tafereelen naar de Heilige Schrift. Men beschouwde slechts zijn »Christus in Gethsemané, Christus redemptor, Christus consolator, Christus remunerator, de Heilige vrouwen bij het graf, de Magdalena aan den voet van het kruis, Magdalena den Heiland, nadat Hij haar in den hof was verschenen en daarna weder verdwenen, in heilige verrukking nastarende," en men zal moeten erkennen dat Scheffer meester is in het zuiver roerend uitdrukken van edele hartstogten, gewaarwordingen en aandoeningen der ziel, gezwegen nog van den uiterlijken vorm zijner beelden, welke aan al de eischen der kunst en de strenge regelen der wetenschap voldoet. Zijne tafereelen naar de Heilige Schrift, in echt Protestantschen geest vervaardigd, weren volkomen de beschuldiging af, als zou het Protestantisme, even koud in zijn aard als levenloos in zijne vormen, aan de beoefening der kunst schadelijk zijn, en deze laatste om effect te maken, den tooi, het klatergoud, de in- en bijmengselen van eene vroeger gehuldigde rigting behoeven. Scheffer was een echt en gemoedelijk Protestant; hij huldigde in alles, maar vooral in deze de Grondwet op het gebied van het schoone: Rien n'est beau que le vrai, terwijl hij daarbij de spreuk: Simplex sigillum veri gedachtig bleef. Zoowel uit de opvatting der bijbelstof als uit hare uitdrukking en den vorm is zijn zuivere, gemoedelijke Protestansche zin blijkbaar, terwijl het diepdenkende van zijn geest zoowel als de gevoelvolle, naar het weemoedige overhellende gesteldheid zijner ziel zich in die gewrochten der Christelijke kunst zuiver afspiegelen.

(Vervolg en Slot in ons volgend No.)

Nopens de aanwinst der Russen in China wordt opgemerkt, dat vroeger reeds het geheele stroomgebied van de Amur en eene uitgebreide landstreek der Mandschurei, aan deze en gene zijde van de rivier, in bezit genomen werden. Minder bekend is het, dat de omgevingen van het Balchaschmeer bemagtigd, en onder den naam van het Zevenrivierland bij het keizerrijk ingelijfd werden. Reeds voor eenige jaren berekende de heer Verolus, apostolisch vicaris der Mandschurei, deze nieuwe inlijving der Czaars bij hun onmetelijk rijk op 400 uren gaans van het westen naar het oosten, en op 260 van het noorden naar het zuiden. Sedert is dit Oost Siberie door nieuwe aanwinst grootelijks toegenomen.

Het Amurland is van nature, zoo als een Russisch blad zich uitdrukt, met zeldzame mildheid toegerust; het ontbreekt slechts aan menschen welke zijne gaven weten te benuttigen. Alleen op den regteroever vindt men eenige zwakke Chineesch-Mandschurische vestigingen en militaire posten. De eenigste stad is Sechalin, aan den mond der rivier Saja gelegen. Bijna twee eeuwen nadat de eerste Russische kolonien aan de Amur door de Chinezen verwoest werden, zijn de Russen er weder verschenen, en hebben niet ver van hare monding het Tartaarsche kanaal, de burgten Marunsk, Nikolajewsk en Petrowsk gevestigd. Voor het Amurdal schijnt eene groote toekomst beschoren; hare oevers kunnen millioenen generen, wier arbeid in de natuurlijke vruchtbaarheid van den bodem een rijk loon zal inoogsten.

Dit Amurrijk zal in het Oosten dezelfde plaats innemen als de Krim, de bezittingen aan de Zwarte en Caspische zeën in het westen. De Russische regering bereidt aanvankelijk reeds het noodige tot die groote ontwikkeling voor. Langs de rivier en aan hare monding heeft zij eene aantal burgten laten opbouwen en met garnizoenen voorzien. De bevelhebberspost van Oost-Siberie is van Ochotsk af naar het nieuwe Nikolajew verlegd, en het zeestation met verscheidene groote vaartuigen en stoomers versterkt geworden. Door deze en andere berekende voorzieningen is China gedurende de laatste jaren in gelijke positie tot Rusland gebragt geworden als Turkije sints langen tijd.

De Russen kunnen het middelrijk naar welgevallen van de land- en water zijde, en wel in verschillende rigtingen, met oorlog bezoeken, en zelfs met een weinig krachtsinspanning tot de hoofdstad Peking doordringen.

De graaf Putiatin, die het verdrag tusschen Rusland en Japan gesloten heeft, ontving in het begin van 1857 zijne benoeming tot opperstadhouder van Oost-Siberie en tot buitengewoon gezant van den Keizer aller Russen bij het hof van Peking. Deze degelijke diplomaat en zeeheld verliet in April des vorigen jaars Petersburg, en kwam binnen 70 dagen te Nikolajew, hetwelk in weinig jaren tot eene aanzienlijke plaats is aangegroeid.

Het is bekend, dat de Engelschen in 1839 bezit van Aden genomen, en aldaar den zetel van hunne heerschappij over de Roode zee gevestigd hebben. Sedert dien tijd hebben zij niets verzuimd om dit punt onverwinnelijk te maken, en gedurig voegen zij nieuwe versterkingen bij de reeds bestaande, waardoor, reeds vóór de inatsting van Perim, Aden den naam van een Gibraltar der Roode zee verwierf. De bevolking, welke in den jare 1839 slechts 1500 zielen telde, bedraagt thans 25,000, behalve de 1000 Cipayers en 950 Europesche soldaten, die de Oost-Indische compagnie aldaar onderhoudt. Daaronder zijn 11,000 Indiers, 8000 Arabieren, Muzelmannen en Israëlieten, 6000 Somaulis. De vermeerdering der bevolking zou nog aanzienlijker zijn geweest, als het der stad schier niet geheel aan water ontbrak. Zij heeft slechts twee bronnen die drinkbaar water opleveren. Alle overigen, die men gezocht heeft, leveren slechts brak, onbruikbaar water op. Men moet derhalve zijne toevlugt nemen tot de Arabieren, die op schepen en kameelen elken dag van den anderen kant des schiereilands het noodige water aanvoeren. Het schijnt alsof dit gebrek aan water, hetwelk eene langdurige verdediging ingeval van belegering onmogelijk zoude maken, ten allen tijde heeft bestaan. Men heeft toch op verscheidene punten van het schiereiland groote waterbakken gevonden, welke de regering thans laat herstellen. In Aden valt slechts alle twee of drie jaren eenige uren lang regen, maar alsdan in grooten overvloed. — Behalve zijn krijgskundig gewigt, heeft Aden ook eene groote commerciele beteekenis. Het ontvangt jaarlijks voor ongeveer 6 millioen fr. inlandsche waren. De invoer uit Engelsch-Indie, China, Perzie, de Vereenigde Staten en Frankrijk kan op gelijke som geschat worden. Van den eersten dag der bezitneming van Aden af waren de Engelschen voortdurend bezig, dit zoo kostbare punt tegen allen aanval van de zijde der Arabieren of van iederen anderen vijand te beveiligen. Daarbij vergaten zij geenszins het hoofddoel van hun streven, om hunnen invloed op alle bevolkingen langs de kusten van de Roode zee uit te breiden, en uitsluitend meesters van dezen heerlijken waterweg tusschen Engeland en Indie te worden.

De bezitneming van het eiland Perim is het eerste openlijke blijk van deze heerschzucht. Onder voorwendsel van een lichttoren op dit, de straat van Bab el Mandeb beheerschend eiland op te rigten, heeft men geheel in stilte versterkingen aangelegd en zal ze ten slotte op solide wijze voortzetten. Nog op een ander punt heeft men een stap voorwaarts kunnen doen. Eenige Engelsche officieren hadden voor ongeveer drie jaren getracht, uit Berberah naar het binnenland door te dringen, en werden het slagtoffer hunner onbezonnenheid. De haven werd geblokkeerd, en wel tot zoolang de hoofden van Berberah met de Oost-Indische compagnie een verdrag sloten, waarbij zij van de compagnie afhankelijk gemaakt werden. Dit verdrag werd naauwelijks een jaar geleden, in Januarij 1857, gesloten.

Het *American Journal of sciences and arts* geeft de beschrijving van eene weegschaal waarmede milligrammen zouden kunnen afgewogen worden. De doorbuiging van een dun glasdraadje, aan het uiteinde voorzien van een miniatuur vliespitten schaaltje, wordt langs een verdeelden rand afgelezen en doet de gewigten kennen. Door de schaal opklimmend met een tiende of een honderdste milligr. te belasten verkrijgt men empirische verdeelingen, die verder in tien gelijke onderdeelen verdeeld worden. De voor deze verdeelwijze vereischte gewigtjes vervaardigde de uitvinder A. M. Maijer, door een stokje kinderhaar van gelijkmatige doorsnede en juist een half milligr. wegende in gelijke deelen te verdeelen. Reeds vroeger waren door Ritchie en anderen toestellen voorgesteld, berustende op het meten van wringboogjes, waarmede men voorgaf een duizendste milligr. te kunnen afwegen, doch de bovenbeschrevene inrigting schijnt door hare eenvoudigheid wel de voorkeur te verdienen. Wij twijfelen dan ook niet, of de homæopathie zal zich weldra van deze uitvinding bedienen tot het doen van voorloopige ruw benaderende wegingen.

Men maakt de opmerking, dat de Russische dagbladen tegenwoordig onbewimpeld te kennen geven, dat Rusland zich als natuurlijke erfgenaam van de Porte beschouwt die binnen korten of langen tijd geroepen zal zijn om het kruis op de Hagia Sophia weder op te rigten. Zij voegen er bij, dat Ruslands staatkunde tegenwoordig niet minder verstandig is dan ten tijde van Katharina II, welke zich wel wachtte geheel Polen zich toe te eigenen, om de herrijzing van dezen staat tegenover de triple-alliantie onmogelijk te maken. Het Petersburgsche kabinet weet zeer wel, merkt men hierbij op, dat de zieke man ondanks alle consulten van Parijs, niet lang meer leven kan, en maakt zich dus gereed om de erfenis te aanvaarden. Daarmede wil men echter niet zeggen dat het als universele erfgenaam zou denken op te treden; het zal zich met Oostenrijk verstaan, en aan dit rijk het noordwesten des lands overlaten, en er ook niets tegen hebben als de zeemogendheden zich van de buiten Europesche provincien meester maken; ja het zal haar de eer en den roem overlaten het kruis weder op Golgotha op te rigten. De Oostenrijksche staatkunde moge thans tegen zulke plannen zijn, zegt men; ook Maria Theresia verzette zich lang tegen de deeling van Polen, maar nam toch eindelijk Gallicie in bezit, waarbij in lateren tijd nog Krakau gevoegd is.

Publieke Veilingen.

Door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ.

Dingsdag 3 Augustus 1858.

Het Huis en Erf aan den Waterkant, La. A No. 174.— ƒ 5,900.— *Opgehouden.*

Idem idem, aan de Watermolen straat, La. A No. 196.— ƒ4,400.— *Opgehouden.*

Beiden aankomende P. D. Kock.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Plantage Dordrecht kapt. J. M. Brakke, adres bij J. C. Oosterbaan. Sluit 5 dezer.

Luitenant Admiraal Tjerk Hiddes, kapt. O. S. Parma, adres bij H. C. Levy. Sluit 15 dezer.

Juno, kapt. Rosberger, adres bij M. M. Curiel. *Sluit 10 dezer.*

Willem Eduard, kapt. H. D. van Wijk Jr. adres bij J. G. Fonseca Fz. Sluit 9 dezer.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiessen, adres bij J. H. Zaal. Sluit 20 dezer.

Susanna, kapt. Groenevoord, adres bij F. Favereij. *Sluit 25 dezer.*

Caspar de Robles, kapt. van Slooten, adres bij H. Degenhard.

Eliza, kapt. Visser, adres bij J. M. Polak.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Triton, kapt. Duinker, adres bij J. Gisius.

Naar Curaçao.

Josephine, kapt. Hoffker, adres bij H. C. Levij.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . ƒ 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . » —25
De prijs der Advertentien is per regel » —25